בס"ד

טיב הקהילה

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו הרה"צר' גמליאל רבינוביץ שליט"א

פרשת וישלח
ט"ז כסלו תשע"ז
גליון 273

לפי אופק ירושלים

זמני הדלקת הנרות ומוצ"ש

הדה"נ	4:00
מוצש"ק	5:16
ר"ת	5:53

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוזק"ש א'	8:05
סוזק"ש ב'	8:50
סוז"ת א'	9:12
סוז"ת ב'	9:42

טיב הפרשה

משיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א

ההשקפה בענין ההשתדלות

קָטַנְתִּי מִכֹּל הַחֲסָדִים וּמִכֹּל הָאֱמֶת אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֶת עַבְדֶּךָ כִּי בְמַקְלִי עָבַרְתִּי אֶת הַיַּרְדֵּן הַזֶּה וְעַתָּה הָיִיתִי לְשְׁנֵי מַחֲנוֹת: (לב, יא)

הנה, על אף שלא שייך כלל להשיג מהותן של האבות הקדושים, ובשכלינו הדל לא שייך כלל לדרת לעומק כוונתם בכל פעולה ובכל דיבור, בכל זאת שומה עלינו להתבונן במעשיהם ובהנהגותיהם וללמד מהם ארחות חיים, שהרי התורה נצחית היא, ואם נכתבו מעשיהם בתורה ודאי שיש בהם הוראה גם לדורות, וכל דור כפי בחינתו ומדרגתו יכול להפיק מהם לקחי חיים.

נתבונן תחילה בכמה פסוקים שבפרשה הקודמת, בדברי יעקב אל לבן אחר שהשיגו: (לא, מ - מב) הייתי ביום אכלני חרב וקרח בלילה ותדד שנתי מעיני: זה לי עשרים שנה בביתך עבדתיך ארבע עשרה שנה בשתי בנתיך ושש שנים בצאנך ותחלף את משכרתי עשרת מנים: לולי אלהי אבי אלהי אברהם ופחד יצחק היה לי כי עתה ריקם שלחתני את עניי ואת יגיע כפי ראה אלהים ויוכח אמש:

באלו הפסוקים רואים אנו שיעקב תלה לכאורה הצלחתו ביגיעתו, מתאר הוא את גודל יגיעתו והתמסרותו למען הסיבה אשר הביאו להקמת משפחתו ולעושרו הרב, ואומר ללבן שמקודם עבדתיך בשתי בנותיך, ותמורת אותה עבודה אכן זכיתי בהם, ואחר כך עבדתיך עבור הצאן, ומה שזכיתי אז היתה 'משכורתי', הרי שתלה כל מה שיש לו בזכות השתדלותו, גם מדבריו שאמר בהמשך 'ותחלף משכורתי עשרת מונים' רואים שתלה כל זאת ביגיעתו, כי לולא זאת לא היה מצטער מזה שלבן רימה אותו, ורק מפני שתלה שכרו ביגיעתו נצטער צער רב על מה שלא עומד לבן בדבורו.

אך כאן בפרשתן שינה יעקב את דיבורו, ותלה כל הצלחתו בהקב"ה, ואמר 'קטנתי מכל החסדים וגו' אשר עשית את עבדך' כאן הודה יעקב שלא זכה בכל זאת אלא מפני הבטחתו של מקום, וכפי שמתאר בהמשך 'כי במקלי עברתי את הירדן הזה ועתה הייתי לשני מחנות' ועל אף שמשך אלו השנים מאז שהלך בגפו אצל לבן יגע הרבה יגיעות כמוזכר לעיל, לא תלה הצלחתו באותה יגיעה, והבין כי לא היגיעה הביא להצלחתו המרובה, אלא הקב"ה ברוב חסדיו המשיך עליו שפע ממעל וזיכהו בכל רכושו.

היה זה אחר ששלח מלאכים אל עשיו, והם חזרו ואמרו לו שגם עשיו הולך לקראתו עם ארבע מאות איש, אז הבין יעקב כי לא לחינם סיבב ההשגחה שעשיו רודף אחריו, אלא מאחר שתלה הצלחתו ביגיעתו, רצה הקב"ה להראות לו כי לולא רצונו לא היה בכוח יגיעתו לעשות מאומה, ולא זכה לכל מה שזכה אלא מפני ברכת השם, ולכן שלח הקב"ה את עשיו עם ארבע מאות איש, כדי שיתעורר יעקב ויראה שזקוק הוא לעזרת שמים, ולולא זאת אין ביגיעת כוחו לעשות מאומה. ענין זה הוא דבר הצריך חיזוק, כי לפעמים נדמה לו לאדם כי אודות השתדלותו זכה לכל מה שזכה, ולולא יגיעתו והשתדלותו לא היה זוכה בכך, ואותה השקפה היא השקפה של כפירה ח"ו, כי על האדם לדעת כי לולא רצונו ית' אין בכוח השתדלותו להמציא לו מזור כלל וכלל, ואותה מדה שמדד לו הקב"ה אינו תלוי כלל ועיקר בהשתדלותו.

ואף כי צריך האדם מצידו לעשות ההשתדלות בכל דבר, כדילפינן (תנא דבי אליהו רבה פרק יד): 'יכול יהא יושב ובטל מן המלאכה, או מן המשא ומתן, תלמוד לומר (דברים יד, כט) למען יברכך ה' אלהיך בכל מעשה ידך אשר תעשה'. בכל זאת עליו לזכור תמיד שאין זה אלא מעשה ההשתדלות מצידו, ולא לסמוך על זה כלל וכלל, כי אם להשליך בטחונו ויהבו על השי"ת בלבד, בבקשת רחמים ותחנונים ממי שהכל שלו.

עובדא ידענא, שהיה איזה אברך שמרן בעל הדברי יואל מסאטמאר התענין אצלו בענין פרנסתו ומשאו ומתנו, ורצה הלה לספר להרבי אודות גודל הצלחתו במסחרו, והתחיל לספר איך שבמו ידיו הצליח לפתוח עסק שהולך ומשגשג, וכדי לבטא את גודל הצלחתו מכוח עצמו אמר, כי לא היה לו שום סיוע לא מאביו ולא מחמיו, וכל הצלחתו היתה ב'עשר אצבעותיו'. כששמע זאת הרבי העיר לו במתק לשונו: אצלנו, יהודים יראים [הערליכע איידן], קוראים לזה 'סייעתא דשמיא'... כי לא השתדלותו היא שגרמה לו ההצלחה, אלא הרצון העליון הוא שהביא להצלחתו.

על האדם לדעת כי העמל שהוא משקיע לפרנסתו אינו אלא כדי לקיים את גזירת הכתוב (בראשית ג, יט) בזעת אפך תאכל לחם, אך אין בינו ובין ההכנסות והרווחים שייכנסו לו בפועל כלום, וכמבואר כל זה בארוכה במסילת ישרים (פרק כא).

למה הדבר דומה? לאדם שבא לחבירו בהצעה: הנה לפניך אבן כבידה שקשה להרימה, ובאם תתאמץ ותרים את האבן כמה פעמים ביום תקבל ממני סכום מסוים לכל יום. הרי כל העומד ורואה זאת מבין שאין כל קשר בין הרמת האבן להמעות שישולם בסוף היום, ואין אלו המעות תמורה להרמת האבן, שהרי מה תועלת הפיק הראשון מזה שהרים השני את האבן, אלא ודאי שתכלית בפני עצמו הוא להחליש את כוחותיו של המרים, ואילו המעות שנותן לו אינו כי אם תמיכה מצד הראשון.

כך צריך האדם להסתכל על עמל הפרנסה כעונש ושטר חוב שעליו לפרוע, כי עצם ההשתדלות אין בזה שום תכלית אחר, ולולא חטא עץ הדעת לא היה מוטל על האדם לעמול לפרנסתו, אלא מאחר שנענש האדם בחובת היגיעה, נדמה לו כי היא הנותן לו את פרנסתו כדי שאכן יתרצה לאותה גזירה, אבל לאמיתו של דבר אין לזה שום קשר לענין הפרנסה. ואם אכן יאמין האדם בזה, יחסוך ממנו רוב עמל, כי על אף ידיעתו על חובתו בענין ההשתדלות, מכל מקום יודע הוא שלא נתנה התורה שיעור לגזירת ההשתדלות, ואין סיבה להרבות בה מאחר שאין קצבתו תלויה בה, וגם במעט ההשתדלות ישיג את המדה שנקצב עליו מן השמים.

טיב המערכת

הערכה למי?

בערוב ימיו של מרן ה'חתם סופר', נגזרה גזירה קשה מטעם הממשלה על היהודים, והיו צריכים להשתדל אצל המלכות לבטלה. באותה שעה כבר לא היה בכוח החתם סופר ללכת בעצמו, ולכך שלח שליח במקומו, אותו שליח שמינה למשימה זו היה ירא שמים מופלג, ואמר החתם סופר עליו שידו כידי ממש. אותו שליח הלך יחד עם עוד שני שלוחים משאר קהילות המדינה והגיעו לבית המלך.

בבית המלך כיבדום בשתיית חלב, ושני השלוחים האחרים התירו לעצמם לשתות אף שהיה זה חלב עכו"ם, כי סברו שאין זה איסור כל כך חמור, וגם משום ששלוחי מצוה אינם ניזוקין. אבל שלוחו של החתם סופר לא רצה לשתות בשום פנים, וכשראה זאת המלך שאלו מה הסיבה שאינו שותה, ענה לו שעל פי השולחן ערוך אסור לשתות חלב של עכו"ם, רק אם רואה היהודי איך שחולבים את הפרה.

בדיוק באותו רגע נכנס המשרת לפני המלך, ושאלו המלך מדוע מרגיש הוא טעם אחר בחלב מכל יום, וענהו המשרת שהיום השיגו חלב מיוחד - חלב של גמל.

כשראה המלך איך ניצל יהודי זה מאיסור של תורה מכח המסירות נפש שהיתה לו על קיום התורה, החליט למנותו לשר על כל עניינ היהודים בכל מדינות מלכותו, כי העריך מאוד את עמידתו העיקשת על עקרונותיו וידע שידע לעמוד תמיד על האמת עד הסוף בלי להתפשר כלל.

לפעמים נדמה לנו שהעמידה העיקשת על הדקדוק בקלה כבחמורה מפחיתה את ערכנו בעיני הסובבים אותנו, ובהרגשה זו מנסה היצר לפתות אותנו להתפשר בענינים שונים, ובפרט כשנזקקים אנו לטובתם של אלו, אבל לאמיתו של דבר אין זה כי אם אחיזת עיניים, והאמת היא כי עמידתנו העיקשת דוקא מוסיפה הערכתם של הסובבים.

וכן רואים אנו בפרשתינו, שבשעה שרצה יעקב לפייס את עשיו, שלח ואמר לו 'עם לבן גרתי' ומפרש רש"י שאמר לו שאף ששהיתי עם לבן כל כך הרבה שנים, בכל זאת על תרי"ג מצוות שמרתי. דוקא באותה שעה ראה יעקב את נחיצות הדבר להודיע לעשיו על דקדוקו בשמירת המצוות, כי ידע שאף הרשע ההולך שלל אחר יצרו, בכל זאת במסתרי לבו מעריך הוא את אלו ההולכים בתום, ואינם מתפעלים מפתויי היצר.

(עפ"י טיב התורה - וישלח)

טיב ההודעות

שיחתו השבועית של מורנו הרב שליט"א
בכל ליל שישי בין השעות 9:00 – 10:00
בבית מדרשנו רח' ישעיהו 7 י-ם
תפילת ליל שבת בזכרון משה בשטיבל "הדף היומי" שחרית של שבת בבית מדרשנו בשעה 8:30

ניתן לשמוע את שיחותיו של
מורנו ורבנו שליט"א
במספר מיוחד וישיר
לשיחות בלשון הקודש: 073-2951320
לשיחות באידיש: 073-2951321

עדכון זמני
קבלת קהל בבית מורנו
ורבנו שליט"א אך ורק
בתא קולי שמספרו
052-7168366

יו"ר הוועדה הרוחנית: ר' יעקב רבינוביץ | עורך: ש. גולדשטיין

טיב ההלכה

נכתב ע"י הר"ר מאיר רבינוביץ שליט"א

מיוסד על לימוד היומי בספר קיצור שו"ע כפי תקנת הקהילה

ערוך ומסודר לפי פוסקי זמנינו

הלכות קידוש ו'

קידוש מיושב או מעומד

א. דעת המחבר הוא, שאומרים ויכולו מעומד, והטעם, לפי שהוא עדות על בריאת שמים וארץ, ועדות בעינן לאומרה מעומד, ואח"כ אומר בורא פרי הגפן, ואחר כך קידוש (סי' רע"א ס"י ומ"ב סקמ"ה).

ב. והרמ"א כתב, דיכול לעמוד בשעת הקידוש, ויותר טוב לישב, ונוהגים לישב אף בשעה שאומר ויכלו, דכיון שאמרוה כבר בבית הכנסת מעומד, אין מקפידין שוב על זה, ואומרים אותו מיושב כמו שאר הקידוש, ורק כשמתחילין את הקידוש עומדין קצת לכבוד השם, כי מתחילין, י'ום ה'ששי ו'יכלו ה'שמים, ונרמז בו שם ה' בר"ת (ס"י ומ"ב סקמ"ז).

ג. והטעם לאומרה בישיבה הוא, דבכי האי גוונא מקרי טפי קידוש במקום סעודה, כיון שיושב במקום סעודתו בעת הקידוש, וי"א הטעם, דכיון שאחד פוטר חברו, צריך קביעות שיקבעו יחד ובישיבה הרי זה קביעות, ולפי זה גם השומעים צריכין לישב, וטוב ליזהר בזה לכתחילה (מ"ב סקמ"ז), ועל כל פנים אין צריך שיהיו בשולחן אחד שיהיה נחשב הדבר לקביעות, דהא בזמנם היה לפני כל אחד ואחד שולחן בפני עצמו (שעה"צ סי' רי"ג סק"ב).

ד. והמנהג לומר ויכולו שבקידוש מעומד אף אם אמרו בבהכ"נ (מ"ב סי' רס"ח סקי"ט בשם הפמ"ג), ויש נוהגים לומר כל הקידוש מעומד, והוא ע"פ האריז"ל [שעה"כ], ומכל מקום בשעה ששותה ישב, ולא ישתה מעומד, ואין קפידא בזה ע"פ הסוד, אלא זהו מהלכות דרך ארץ של הסעודה (כה"ח סקס"ב, בא"ח ב' בראשית סכ"ט, קצוה"ש סי' ע"ט ס"ד).

ה. אלו הנוהגים לעמוד בשעת הקידוש, צריכים ליזהר שיקבעו השומעים את עצמן יחד בעת הקידוש כדי לצאת ידי חובה, ולא שיהיו מפוזרים ומפורדים, והולכים אחד הנה ואחד הנה, דזה לא מקרי קביעות כלל (מ"ב סקמ"ו).

ו. קדוש היום, אומרו מיושב (ברכ"י סי' רפ"ט סק"א), וי"א דיש לאומרו בעמידה (לקוטי מהרי"ח בשם סידור האריז"ל ר' שבתי).

שאר מנהגי הקידוש

ז. כשמתחיל יתן עיניו בנרות, והוא סגולת רפואה לעינים שכהו על ידי פסיעה גסה, מיהו אין מדקדקין בזה כ"כ (ס"י ומ"ב סקמ"ח), וי"א שיתן עיניו בנרות עד שיגמור ויכולו (א"ר סקכ"א).

ח. בשעת הקידוש יתן עיניו בכוס של ברכה, שלא יסיח דעתו (ס"י ומ"ב סקמ"ט).

ט. רצוי שגם השומעים יתנו עיניהם בנר ובכוס (ע"פ מ"ב סי' רצ"ו סק"ג).

י. כשמתחיל הקידוש, יתחיל בלחש לומר 'ויהי ערב ויהי בוקר' ואח"כ יתחיל בקול רם י'ום ה'ששי ו'יכלו ה'שמים וגו', שהוא ר"ת השם של ארבע (לבוש ס"י).

י"א. והנה תיבות 'יום הששי' הם סוף פסוק ד'וירא אלקים את כל אשר עשה והנה טוב מאד ויהי ערב ויהי בוקר יום הששי' ולכן יש נהגו לומר בלחש כל הפסוק הזה, ומתחילין מן 'יום הששי' בקול רם, והטעם, כדי שלא תהיה ההתחלה באמצע פסוק (ערוה"ש סכ"ה).

י"ב. וי"א דכיון דמזכירים שתי תיבות בלבד אין חשש, ומתחיל מ'יום השישי' (שו"ת רב פעלים ח"א סי' י"א ועיי"ש).

שתיית היין

י"ג. צריך לשתות מכוס של קידוש כמלא לוגמיו [פי' מלא פין], ואם לאו לא יצא, ואפילו בדיעבד הוא מעכב (סי"ג ומ"ב סקס"ד וביה"ל ד"ה צריך).

י"ד. שיעור מלא לוגמיו הוא, דצריך שיעור חשוב שתתישב דעתו על ידי זה, ועוד טעם י"ל, דחז"ל חלקו כבוד לכוס של חובה דיצטרך מלא לוגמיו דוקא (מ"ב סקמ"ה שעה"צ סקס"ה).

ט"ו. שיעור זה די אפילו אם היה הכוס גדול שמחזיק כמה רביעיות (מ"ב סקס"ז).

ט"ז. שיעור מלא לוגמיו היינו, כל שיסלקנו לצד אחד בפיו, ויראה מלא לוגמיו, ולא צריך שיהא מלא פיו ממש משני הצדדים (סי"ג ומ"ב סקס"ו).

י"ז. ושיעור זה הוא רובו של רביעית, והיינו באדם בינוני מחזיק שיעורו כך, אבל באדם גדול ביותר משערינן כמלא לוגמיו שלו לפי גדלו, ומ"מ אינו צריך לשתות יותר מרביעית (סי"ג ומ"ב סקס"ח).

י"ח. אם מלא לוגמיו שלו הוא פחות מרוב רביעית, צ"ע אם יוצא בשתיה בפחות מרוב רביעית, ומכל מקום לענין קטן ממש כשמקדש משום מצות חינוך, בודאי יש לסמוך להקל דדי במלא לוגמיו שלו שהוא פחות מרוב רביעית (ביה"ל ד"ה והוא).

י"ט. וי"א דבקידוש שיעור מלא לוגמיו הוא בכל אדם לפי מה שהוא, הגדול לפי גדלו והקטן לפי קטנו (שו"ע הרב סי' ק"צ ס"ד, חזון איש סי' ל"ט ט"ז).

כ. ודע, דהשיעור של מלא לוגמיו צריך לשתות בלי הפסק הרבה בינתים, דהיינו שלא ישהה מתחלת שתיה ראשונה עד סוף שתיה אחרונה יותר מכדי שתיית רביעית (מ"ב סקס"ח).

כא. ועכ"פ לא יפסיק זמן רב כדי אכילת פרס (מ"ב סקס"ח).

כב. ואם הפסיק בכדי אכילת פרס אף בדיעבד לא יצא, וצריך ליזהר בזה כשמקדש בשחרית על יי"ש שאז מצוי להכשל בזה (מ"ב סקס"ח).

טיב המועדים

ולך עשית שם גדול וקדוש בעולמך

גם צריך לדעת כי חביבות מיוחדת נודעת למצוות חנוכה אשר היא יחידה זכר לעבודה שהיה בבית המקדש מה שנשאר לנו כהיום הזה.

כדאיתא בשפת אמת (לחנוכה שנת תרל"ג), וזה לשונו מצות נר חנוכה, קצת נחמה בגלות, שהיא זכר למנורת המקדש, כי היא מצוה, בדבר שהיה אז עבודה ולא יש מצוה כזו, והיא ממילא רמז לעבודת המקדש, וכ"כ הנרות הללו קודש הם. ודמב"ן ז"ל כתב פי' המדרש בהעלותך, שלך לעולם קיימת קאי על נרות חנוכה, והיינו שאהרן פעל להיות רמז למצות המנורה גם בגלות בנר חנוכה, וזה לעולם, אף תוך ההעלם וההסתר יהיה הארה מנרות המנורה, ע"כ.

והנה במדת מה אפשר לומר עוד שהיום יש לנו איזה צד מעלה יותר ממה שהיה בזמן הבית, שבזמן הבית לא היה מדליק המנורה רק הכהן, וכהיום בגלותנו כל יהודי באשר הוא שם זוכה להדליק את המנורה, ולהיות ככהן בביתו.

ולא עוד אלא שכל בית ובית נעשה במדת מה כדוגמת בית המקדש, ומתקיים בנו הכתוב (שמות כ"ה, ח) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, וזוכה כל בית ובית שמדליקים בה את הנרות להשראת השכינה מיוחדת בימים אלו, ועניין השראת השכינה הוא גלוי הרגש האמונה בלבות בני ישראל.

הרי שבודאי בימים אלו, ובפרט בעת הדלקת הנרות, מאיר אור גדול של אמונה, שעיקר קליפת יוון הייתה לעקור מלבבות בני ישראל האמונה הפשוטה, אשר על כן גזרו (מדר' בראשית ב' ה) כתבו לכם על קרן השור אין לנו חלק באלוקי ישראל, ובכל שנה ושנה כשמדליקים הנרות מכניעים קליפת יוון, ומאיר עלינו אמת האמונה, שזה בחינת השראת השכינה בבית המקדש, ועתה היא מאירה בכל בית יהודי כשיתבונן האדם בכל זה וודאי יתלהב לבו לאחוז במצוה זו בכל לב, ויתעלה בימים אלו בעבודת האמונה, ובודאי הבא להיטהר מסייעין אותו (שבת קד:), וכמו שאמרו ביומא (לט:) תנו רבנן (ויקרא יא) והתקדשתם והייתם קדשים, אדם מקדש עצמו מעט מקדשין אותו הרבה, מלמטה מקדשין אותו מלמעלה, בעולם הזה מקדשין אותו לעולם הבא.

ובאמת מה מאוד יש לאדם להתעורר בגעגועים עזים לבנין בית המקדש בכלל, ולמצות המנורה בפרט בעת הדלקת הנרות, ואיך לא יראב הלב כאשר אין לשכינה הקדושה בית לגור בו, ואין אנו יכולים לקיים מצות הדלקת הנרות עם שאר מצות של בית המקדש כראוי, וימי חנוכה הוא זמן הראוי להתעורר בדבר זה, אחרי שזה היה נס אחרון, שהיה בזמן הבית, והיה שם התגלות גדולה ונפלאה כל כך, כמו שאמרים בועל הנסים "ולך עשית שם גדול וקדוש בעולמך" "ולעמך ישראל עשית תשועה גדולה", ועתה כמה אנו מושפלים ומלחכים עפר החושך יכסה ארץ, ואין אתנו יודע עד מה, מה זו ביאה ומה זו שיבה, והאמת נעדרת, וכל בית ישראל כמו הוכו בסנוורים, וניסמו עיני העדה, ואנו אין לנו על מי נסמוך, שאין לנו הלכה ברורה ומשנה ברורה, אין לנו רועה וגם אין מפגיע בעדנו, עד שאין לך יום שאין קללתו מרובה מחברו, כל ראש לחלי וכל לבב דווי, ובזמן הדלקת הנרות שהוא בוודאי עת רצון גדול כל כך אין לך זמן יפה מזה, להתחנן ולבקש על בנין בית המקדש כמו שיסד הפייטן חשוף זרוע קדשך וקרב קץ הישועה.

וכן צריך לדעת שכח קדושת הנרות גדול כל כך, עד שאין לך נשמה ונשמה מישראל שהדלקת הנרות לא תפעל להאיר בו אור הו' ב"ה, ואפילו רשע גמור המדליק נרות חנוכה מאיר בכל העולמות, כמו שידוע המעשה שהיה אצל החוזה מלובלין זכותו יגן עלינו, שפעם אחת באו אצלו בני עיר אחת שהיה שם מוסר מבני ישראל שהיה מלשין ומוסר יהודים לשלטון, וסבלו ממנו צרות הרבה עד כי כשל כח הסבל, ובאו בני העיר אל הרב מלובלין לפעול דבר לישועתם נגד אותו מוסר, וכשבאו ומסרו לו הפתקא, היה זה בימי חנוכה, וענה ואמר, איני יודע איך אתם מדברים עליו כך, והלוא אני רואה נשמתו שהיא מאירה בכל העולמות, ונתפלאו אנשי העיר לעצמם איך יכול להיות כדבר הזה שמוסר כמותו תאיר נשמתו בכל העולמות, ולאחר ימים שוב באו ומסרו לו פתקא על המוסר הנ"ל, ואז פעל נגדו ונענש, ולאחר זמן נתברר שבפעם ראשונה כשמסרו הפתקא להחוזה, היה זה בעת שהדליק זה המוסר נרות חנוכה, הרי לנו ככל הנ"ל שבכח הנרות להאיר גם נשמת חוטא ופושע, כמו אותו מוסר ללמדך כי גם חושך לא יחשיך ממנו.

הנה אחרי שידענו סגולת אלו הימים, ועל שפעת הקדושה הנפלאה, לה אנו זוכים בכל שנה ושנה בכח קדושת הנרות, הנה בוודאי ראוי לעשות איזה מעשה לקבוע קדושת אלו הימים בלבנו, לבל יסורו ממנו שלא יסתלק האור, ונדאג להמשיך את אורם, על כל ימות השנה, וזה נעשה על ידי שנקבל על עצמנו איזה קבלה טובה, או הנהגה מחודשת המקרבת את האדם לעבודתו יתברך, שכאשר יקבל על עצמו קבלה אמיתית, הנה בזה יוקבע גם כן אור אלו הימים לתת לו משנה כח לעבוד את ה', ולהאיר על הארץ לרוממו ולקרבו אליו יתברך, שזה פשוט שכל כמה שהאדם מתעלה ומתקרב להקב"ה הוא נתבע יותר בשמים, שאינו דומה מה שתובעים מאדם כפרי פשוט שאינו בר השגה, ממי שהוא בר השגה.

אמר לי פעם יהודי אם כן למה זה אנוכי משתדל להתקרב להקב"ה, הרי בזה אני מעורר על עצמי דין שמים, ומוטב שאניח דרכי עבודה, ולא יעמידוני במשפט, וגם אני עניתי לו כאיוולתו, הנה לפי שאלתך היית צריך להתפלל להיבראות בהמה, כי או אז היית נפטר לגמרי מן הדין. כן צריך לדעת שכל מדרגה ומדרגה לעומת מדרגה נמוכה ממנה הוא כאדם לעומת הבהמה, ומי פתי יבחר להיות כבהמה בתאוות עצל, ולא ישתדל בכל כוחו להתעלות ולהתקרב יותר ויותר, ואשרי מי שיחזיק עצמו בדרכי העבודה ויקבל על עצמו דרך חדשה להתקרב אליו יתברך בימים קדושים כל כך, ויזכה בזה כי אור הנרות יאירו לו כל ימות השנה להאיר חשכת הגלות.

טיב המעשיות

ספר טיב המעשיות לרבינו

סיפור לשבת

כח התפילה

בספר הקדוש צרור המור רומז כאן גילוי נפלא, בסדר תפילת יעקב אבינו ע"ה, שהיא מכוונת בדיוק כסדר שתקנו חכמינו ז"ל (ברכות לד.) בסדר תפילת העמידה, כדלהלן:

"אלקי אבי אברהם, ואלקי אבי יצחק, ה' האומר אלי" - זו התפילה מכוונת כנגד שלוש ברכות ראשונות, שיש בהם 'אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב', שהם כנגד 'הקל הגדול הגיבור והנורא'.

"הצילני נא מיד אחי וגו'" - זו היא תפילת בקשה, המכוונת כנגד ברכות האמצעיות, שיש בהם שאלת צרכים.

"ואתה אמרת היטב איטיב עמך וגו'" - כנגד שלש ברכות אחרונות של הודאה, כמו שתקנו בחתימת ברכת מודים 'הטוב שמך וכו'".

כיוצא בזה רמז גילוי מופלא זה בתפילת משה רבינו ע"ה (דברים ג, כד-כה): "את גדלך, ואת ידך החזקה, אשר מי אל בשמים ובארץ", כנגד ג' ראשונות. "אעברה נא וארא", כנגד אמצעיות של שאלת צרכים. "ההר הטוב הזה והלבנון", כנגד ג' אחרונות וכו' עיין שם.

• ~ • ~ •

קבוצה של חסידים נסעו פעם יחדיו 'נסיעה' לחצר קדשו של הרה"ק רבי נחום מטשערנוביל זצוק"ל, בעל 'מאור עיניים', בלוויית 'בעל עגלה' מקומי. ובהיותם קבוצה מגובשת שמילאה יחדיו עגלה שלמה, לקח אותם העגלון בנסיעה ישירה למחוז חפצם ללא עצירות ביניים.

בהגיעם טשערנובילה פרס כבר הלילה את כנפיו על פני היקום, והבעל עגלה החל לרטון שאינו יכול לצאת לדרכו חזרה כשהחושך מכסה את פני ארץ, ואין לו כאן מקום ללון. ריחמו עליו החסידים טובי הלב, ולקחוהו עמהם באומרם שאצלם בסטנציע [אכסניא] כבר יראו 'לארגן' מקום לינה גם עבורו...

התלווה אפוא העגלון אל קבוצת החסידים בדרכם אל הקלויז הגדול, היכל קדשו של הרבי מטשערנוביל. תיכף בהיכנסם שמחו חבריהם החסידים המקומיים לקבל את פניהם באהבה ובשמחה, ומכל עבר קיבלו ברכות 'שלום עליכם' למכביר, ורק העגלון עמד בצד נבוך, הוא לא הכיר שם איש, וגם אותו לא הכירו, הוא המתין בקוצר רוח לתפילת מעריב, שאמורה להתקיים בבית המדרש תיכף בהיכנס הרבי הקדוש לבית הכנסת.

והנה הס הושלך בבית המדרש, הרבי הקדוש נכנס בהדר קדשו, והתפילה החלה. החסידים כדרכם התפללו ברגש רב ובלהב אש קודש, וכדרכם של חסידים התפילה התארכה זמן רב, ואילו הבעל עגלה התפלל במהירות ובחטף כדרכו הוא... ובלבו רוגז וטינה על החסידאקע'ס שמתפללים ומתפללים ולא מסיימים...

לאחר התפילה ניגשו כל ה'אורחים' אל הרבי לקבלת שלום, ובתוכם גם הבעל עגלה דנן. כראות הרבי לפניו 'פנים חדשות' קיבלו בחמימות ובלבביות, ולאחר שברכו לשלום שאל אותו למעשיו, ומנין הוא בא. האיש סיפר בפני הרבי שהוא העגלון שהביא הנה את קבוצת האורחים הללו, ולא הסתיר את התפעלותו מטוב ליבם של החסידים, שצירפוהו עמם באכסנייתם. - רק זאת לא אוכל להבין, הוסיף מיניה וביה, כיצד יש להם זמן לכל החסידים האלו להאריך כל כך בתפילתם? הנה אני טרוד כל השבוע על המחיה ועל הכלכלה, תיכף עם שחר צריך אני לצאת למסעותיי, וכך עד רדת הערב! ואין לי פנאי להתפלל כמעט... אמנם אומר אני עם שחר 'מודה אני' וברכות השחר, אבל ליותר מזה כבר אין זמן! ואילו אלו החסידאקע'ס יש להם כל זמן שבעולם להתפלל כאוות נפשם!

הרבי הקדוש הקשיב לדבריו, וכשסיים אמר הבה ואספר לך מעשייה נאה, הט אוזנך ושמע, והבן את אשר לפניך!

• ~ • ~ •

מעשה בגביר נכבד בעמיו, שבאחד ממסעותיו הגיע בערב שבת קודש לעיירה לא מוכרת, ופנה אל האכסניה המקומית לשבות בה את שבתו. בעל האכסניא, יהודי יקר וירא שמים קיבלו בסבר פנים יפות, והכין את חדרו לרווחה. בטרם כניסת השבת פנה הגביר אל בעל הבית המארח, ושאלו: האם יש כאן במלון 'כספת', היות ומחזיק הוא בכיסו הון רב!

ודאי! ענה בעל הבית, בדיוק בשביל אורחים נכבדים כמותכם מחזיקים אנו כאן 'כספת' מצוינת! - הגביר ניגש לספור את כספו במדוקדק, והניחו בתוך הכספת השמורה.

במשך כל אותה השבת היתה דעתו של העשיר טרודה מחמת ממונו, מי יודע אם לא יתכחש אליו בעל הבית במוצאי שבת, ויעשה עצמו תמים כמי שלא קיבל ממנו שום פיקדון... הרי 'הון' רב שהצטבר בעמל ויגיעה של חודשים מונח כאן!

כך עברה עליו השבת בדאגה ובמתח רב, ולא מצא בו מנוח... תיכף עם צאת השבת, משאך נראו שלשת הכוכבים הבינוניים ברקיע פנה אל בעל הבית בדרישה נחרצת: הבה את כספי!

'בבקשה' אמר בעל הבית בחיוך, מבין אני שהנך דואג מאוד לכספך, הנה ניגש מיד ואפתח בפניך את הכספת ותיקח לך את מעותיך.

'ברוך השם' הרהר הגביר בהקלה, הנה אין בעל הבית מתכחש לפיקדון, עתה לא נותר אלא לספור את צרור המרשרשים ולבדוק אם אכן כל הסכום במלואו קיים, או שמא שלשל בעל הבית 'נתח' מסוים לכיסו...

התיישב אפוא הגביר בריכוז רב, והחל סופר ומונה במתינות את הכסף, מתחילה ספר את השטרות הגדולים של אלף וחמש מאות רובלים, ואכן נמצאו כולם עומדים וקיימים בדיוק כאותו מצב שהפקידם בכספת בערב שבת. - אנחת רווחה נוספת נשמעה מהעשיר, 'ברוך ה" מהכסף הגדול לא חסר כלום!

עתה ניגש למנות את שאר השטרות, שטרי המאות והחמישים ושטרי העשרות, ונמצאו כולם מכוונים גם הם בדיוק, אחד מהם לא נחסר!

ברם, משהחל לספור את המטבעות הקטנטנות אחת לאחת באותה רצינות תהומית, חש פתאום בסטירה קלה הנוחתת על גבו...

אינך מתבייש?! שאל בעל הבית בחרי אף, עדיין חושד אתה בי בגניבת הפרוטות הקטנות האלו? הרי נוכחת שלא נגעתי בשטרות הגדולים מאומה! והכל שריר וקיים לעניין! ומה מקום נותר עוד לחשוד בזוטות שכאלו?... אם גנב אנכי הרי בוודאי הייתי גונב כסף יותר גדול קצת!...

אף אתה - סיים רבי נחום את טיב הלקח שבסיפור הנאה - הרי מודה אתה במו פיך מדי בוקר לפני השם יתברך, מלך חי וקיים, שהחזיר בך נשמתך לחיים. ולאחר מכן הנך מונה והולך את כל 'המתנות' טובות שקיבלת על הבוקר, זוקף כפופים, מלביש ערומים, הנותן ליעף כח וכו'. - ועדיין הנך בא 'חשבון' עם השי"ת על שעה אחת של תפילה, שלא יתן לך השי"ת את תמורתה?... אם את כל החיים והבריאות ותקינות האיברים סידר לפניך בשלמות הגמור על הצד היותר טוב, למה תחשדנו שעל חשבון זמן התפילה יפסיד לך?!...

ללמדך עד כמה גומל השי"ת עימנו מדי יום ביומו, ואין שום מקום לחוש להפסד הפרנסה מחמת זמן התפילה, וכידוע ומפורסם זכות סגולת 'תפילה בציבור' לפרנסה טובה ולכלכלה, אמן.

[מתוך 'פרטיות' קובץ 1]

• ~ • ~ •

מנהגו של מרן הבעש"ט הקדוש זי"ע פעמים רבות במוצאי שבת קודש, לרתום את העגלה לסוסים ולצאת לדרכי קדשו, 'אלכסיי' העגלון הוותיק כבר הכיר את מנהגו בקודש, שעם יציאתם מן העיר עליו לעזוב את המושכות, ולהניח לסוסים לנווט את דרכם... הרבי ביקש מסגל תלמידיו הקדושים לסובב את פניהם אליו, וכך ישב בעגלה בדבקות עליון, והסוסים אצו רצו בקפיצת הדרך היישר אל מחוז חפצו של הבעל שם טוב.

והנה עד מהרה הגיעו כולם אל עיר רחוקה מאוד, שם נעצרו

| המשך בעמוד ד' |

"וַיֹּאמֶר אֱלֹקֵי אָבִי אַבְרָהָם וֵאלֹקֵי יִצְחָק, ה' הָאֹמֵר אֵלַי נֹא וגו', וְאַתָּה אָמַרְתָּ הֵיטֵב וגו'" (לב, יב).

טיב ההשגחה

סיפורי השגחה פרטית

שנשלחו לערכת ע"י הקוראים

'אנו יהודים לכתחילה'

את שבת ויצא עשיתי בישיבה הממוקמת בטלזסטון כאשר מטרת השבת הייתה שבת קירוב לנוער מתחזק.

פנו אלי בבקשה כי אמסור דרשה בסעודה שלישית לקבוצה אחרת של נערים רחוקים יותר הזקוקים לקרבה מיוחדת. מאחר ואני בתוך השנה לאבל אבי מורי התניתי את השיחה בכך שאוכל לגשת בפני העמוד לתפילת ערבית של מוצאי שבת, אך בפועל כאשר הגיע זמן ערבית היו שם רק שבעה נערים ואנשי צוות שניאותו להתפלל כך שנשארתי בלי מניין. תיכף הציע איש צוות לצרף יהודים נוספים שאמנם כבר התפללו אך ישלימו מניין עבורי בחפץ לב.

כמובן שזה עדיף מכלום אך אני לא יהודי של בדיעבד וצירוף למניין אינו לכתחילה על כן ביקשתי להמתין מעט אולי נמצא מניין שלם ונזכה לתפילה כהלכתה לכתחילה. כיוון שכבר חלפו שעות אחדות מצאת השבת ולא סביר למצוא מניין בשעה כה מאוחרת דחק בי איש הצוות להתפלל בצירוף, הסברתי לו כי מעודי לא התפללתי בצירוף ואני מקווה שה' ישלח לנו מניין שלם.

עודו דוחק ולפתע יצאו קבוצה של יהודים במרחק שני בניינים מאתנו העושים דרכם לבית הכנסת להתפלל ערבית...

היו אלו יהודים שעשו שבת שבע ברכות ומשסיימו יצאו לתפילת ערבית וזכיתי לגשת בפני העמוד במניין כדת וכדין לכבוד אבי מורי זצ"ל...

בעל המעשה: מורנו הרב שליט"א

'ירידה לצורך עלייה'

טרם עלותי הביתה מתפילת שחרית אני מתקשר לבית ושואל אם צריכה דבר מה מהמכולת ומביא הביתה את מבוקשה.

באותו יום שעה אחרי שחזרתי הביתה חיפשה רעייתי דבר מה שבקשה ולא מצאה, תיכף אמרתי לה כי שכחתי לקנותו וירדתי חזרה למכולת להשלים את החסר.

בבואי לחצות את הכביש צפר רכב לעברי ונעצר לצידי, היה זה בחור שזמן רב רצינו להיפגש ולא עלה הדבר בידינו, הוא עצר בצד הדרך ושוחחנו רגעים אחדים וקבענו זמן להיפגש להמשיך את השיחה במתינות.

הוא נסע לדרכו ורכב נוסף צופר ונעצר לצידי, ברכב ישב בחור בעל נשמה גדולה אך אבודה שגם אתו היה עלי להיפגש וכל פעם לא יצא הדבר, גם אתו סגרתי זמן להיפגש במתינות עם די זמן לשיחה כנדרש...

הם נסעו והגעתי למכולת בשלום. עמדתי המום מהמחשבה כיצד סידר ה' כי אשכח מוצר בודד כדי ששעה אחרי ארד שוב ואפגוש בשתי הנשמות הזקוקות כ"כ לשוב למקור מחצבתם...

עוד חשבתי שאילו הייתי מבקש מאשתי כי תרד היא הייתה נאותה ברצון ובכך שירדתי תיכף למרות שבגילי כבר לא בא הדבר בקלות זיכני ה' לשתי מתנות בעת ובעונה אחת...

בעל המעשה: מורנו הרב שליט"א

הפעונין לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית
מוזמן לשלוח אל ר' שמחה סמואלס
בפקס: 15326517922
או ל: o.y.wines@gmail.com

הסוסים בבת אחת, על יד ביתו של יהודי מאנשי המקום. הבעש"ט הק' ירד מן העגלה ביחד עם כל הפמליא הכבודה, ונכנסו אל הבית פנימה.

כשראה בעל הבית לפניו אנשים של צורה, קיבלם בכבוד גדול, אף שלא הכירם כלל, והכניסם לסלון ביתו בסבר פנים יפות. לאחר ברכת 'שלום עליכם' שאל האיש, מנין מגיעים אתם? וכששמע שהם מן העיר 'מעזיבוז' הרחוקה, שאל תיכף האם מכירים אתם שם את הבעל שם טוב?

אך הבעש"ט דחק בו, ואמר: אל תשאל שאלות רבות, הרי רואה אתה שמגיעים אנו מן הדרך, הבה נסעוד יחדיו סעודת מלוה מלכא!

האיש שמח מאוד עם אורחיו היקרים, ופתח בפניהם שולחן של כבוד כפי יכולתו, תוך כדי שהוא מתנצל שבהיות שהגיעו ללא הודעה מוקדמת לא הכין סעודה גדולה כראוי לאנשי מעלה כמותם, אבל האורחים הרגיעוהו באומרם שאין שום צורך בסעודה גדולה, רק כדי קיום המצוה.

לאחר שסיימו את סעודתם נשארו ללון שם בביתו של היהודי, ובהשכימם למחרת בבוקר עם שחר לא מיהר הבעל שם טוב לצאת לדרכו, הוא נשאר באותה עיירה עד רדת הערב, כשגם את הלילה השני הוא עושה בליווי תלמידיו בבית היהודי דנן. אף אחד מבני החבורה לא ידע ולא השיג את מטרתה של 'נסיעה' זו, כמו גם אותו יהודי המארח שהשתדל כל העת בכל כוחו לשמש לפניהם בכל צרכיהם.

אך דא עקא, היהודי דנן לא היה מעשירי המקום, בלשון המעטה... בקושי חי את חייו בצמצום עם אנשי ביתו, ועתה עם בואם של קבוצה כזו של רבנים חשובים, היה עליו להכין לפניהם את מזונותיהם וכל צרכם. בלית ברירה נאלץ היהודי 'למשכן' כלי מסוים מביתו תמורת 'הלוואה' שלווה כדי להחזיק את הבעש"ט ותלמידיו בביתו.

והנה גם ביום השני לא נחפז הבעש"ט לדרכו, ואף לא ביום השלישי, עד שביום הרביעי בשבת הורה הבעש"ט לארוז את החבילות, כי היום לקראת ערב נצא לדרך בעזרת השם!

היהודי דנן אמנם חרד היה למצות הכנסת אורחים, ובכל יום שהתארחו בביתו נצרך למשכן כלי נוסף ולבצע הלוואה נוספת כדי מזון מחיית אותו היום. - אך הוא לא התלונן כלום, ועשה את מצוותו בשמחה.

אולם בעת הפרידה, בטרם נעמד הבעש"ט הקדוש לברכם בברכת האורח, שמע את בעלת הבית שחה לבעלה בבכייה, שהנה לא נותר להם כלום בבית, וממה יעשו את השבת? הלא עתה רובצים עליהם גם כל החובות של הלוואות השבוע!... והיהודי כשמעו נפלטה 'אנחה' מפיו, ותוך כדי שהוא מרים עיניו השמימה, אמר: "השי"ת וועט אונז אוודאי העלפין, מיר דארפין נאר מתפלל זיין צו עיהם!". [השי"ת בודאי יעזור, צריכים אנו רק להתפלל לפניו].

כשנכנסו לאחר מכן לחדרו של הבעש"ט לברכת הפרידה, אמר להם: דעו לכם שהנני הבעל שם טוב, שהגעתי הנה במיוחד מן העיר מעזבוז', ובזכות המצוה הגדולה שטרחתם עבורנו, הנני מברך אתכם בעשירות גדולה ובשפע בעזרת השם יתברך! ותיכף נסע לדרכו בלוויית כל התלמידים.

והנה מספר שעות לאחר מכן באותו יום אחר הצהריים, נשמעו נקישות על דלת ביתו של היהודי, משנפתחה הדלת עמד בפתח גוי זקן מתושביה הוותיקים של העיירה, אשר היה מוכר להם היטב, וביקש לשוחח עם בעל הבית.

כשנכנס בעל הבית לשמוע את מבוקשו, ביקש לסגור הדלת, ואמר: הנה נא זקנתי מאוד, ובתקופה אחרונה נחלשתי יותר, יש לי בן יחיד בביתי אשר אינו חפץ לעזור לי ולסייע בכלום, רק מתעלל בי כל העת... - דע לך כי עשיר גדול אני, ואינני מעוניין להוריש את רכושי הרב לבן סורר ומורה שכזה. אבקשך נא, בהיות שמכיר אני היטב אותך ואת משפחתך היקרה בטוב לבכם, אנא מכם הואילו נא להחזיקני כאן בביתכם ולסעדני במעט החיים שנותרו לפני עד יום מותי, ובתמורה אוריש לכם את כל עושרי האגדי!

ובדברו הוציא האיש תיכף מכיסו כמה מטבעות זהב, והגישם לבעל הבית, אשר יצא לשוחח על כך עם זוגתו בעלת הבית. הם דברו ביניהם כמה דקות, ליבנו היטב את כל הצדדים שבעסקה, ולבסוף חזר האיש עם תשובה חיובית, לשמחתו הגדולה של הגוי, שאמר שבזה בא הקץ לכל הסבל והצרות שהסב לו בנו.

האשה יצאה תיכף לקנות מכל טוב עם אותם מטבעות יקרות, וערכה 'ארוחה' טובה ודשנה לכבודו של האורח - התושב החדש, וכל בני המשפחה נהנו אף הם ממאכלים טעימים ומשובחים...

לאחר שסעד את לבו יצא הגוי הזקן לדרכו, וחזר עם כמה שקים ענקיים מלאים וגדושים במטבעות זהב יקרות ונוצצות! היה זה אוצר בלום שהחביא הגוי במחבוא במשך כל ימי חייו ולא גילה על כך לאיש, עתה הביאם אל ביתו של היהודי דנן.

טיב השמחות

ברכת מזל טוב

לר' שמואל דריי הי"ו

לרגל הולדת הבן

יזכו לגדלם לתורה לחופה ולמע"ט

ולרוב נחת מכל יוצ"ח

הגוי הזקן קיבל 'חדר' הדור ויפה, אשר סודר בקפידה לכבודו, ונהנה מאוד בחברת בני המשפחה היקרים. בימים הראשונים לשהותו בביתם היה הגוי שמח ומרוצה מאוד, הוא לא הפסיק להודות לבני המשפחה על חסדם הגדול עמו, באומרו שמעולם לא חש שלווה ונעימות כזו בביתו, שם שררה תמיד המלחמה והמחלוקת.

אך לפתע לאחר ימים מספר הגיע קיצו של אותו גוי ומת, והשאיר אחריו 'ירושה ענקית' עבור המשפחה הנכבדה, אשר נהפכה פתאום למשפחה עשירה מאוד, כברכת קדשו של הבעש"ט הקדוש.

עד מהרה עלתה קרנו של היהודי לרום המעלה, והוא נעשה גביר מפורסם בעמיו רודף צדקה וחסד.

לאחר תקופה קצרה יצא הגביר החדש בנסיעה אל העיר מעזבוז להודות לבעש"ט על ברכתו. - כשהגיע להיכל קדשו התקבל בשמחה ובכבוד, ומשנכנס לקודש פנימה אמר לו הבעש"ט, שב נא ואסביר לך כל הענין:

הנה מן השמים נגזרה עליך עשירות גדולה, אך בהיות שאתה מצדך לא התפללת ולא ביקשת על פרנסתך מלפני השי"ת, לא היה השפע יכול לרדת עבורך מן השמים, עושרך הגדול המתין לתפילה שתצא מפיך! - ובהיות שבמעט הפרנסה שהיתה בביתך הצלחתם להידחק בדוחק, לא הרגשת צורך להתפלל ולשוח את לבך לפני המקום ברוך הוא. לפיכך נצרכתי לבוא אל ביתך עם תלמידי, ולשהות שם כמה ימים עד שראיתי שכמעט כלתה הפרוטה מן הבית, ואז שמעתי האנחה יוצאת מפיך בתפילה ובקשה לפני הבורא הזן ומפרנס, ובזאת פתחת את השער לברכה, ויכולתי להמשיך עבורך את העושר הגדול שנגזר לך מן השמים.

עד סוף ימיו היה אותו יהודי עשיר גדול, והתפרסם כמכניס אורחים בהידור רב, ופיזר ממון הרבה לצדקה בכל דבר שהתבקש, בעין טובה ורוח נדיבה.

[שם]

הודעה משמחת

הננו להודיע כי

לרגל ימי החנוכה הבעל"ט

ניתן להשיג את ספרי מוריגו ורביגו שליט"א

ספר טיב המועדים
על
ימי החנוכה

טיב הכונות וטיב הרש"ש
חנוכה
[במהדורה חדשה]

ספרים אלו ושאר ספרי רבינו ניתן להשיג:
בחנויות הספרים או בכולל שבתי אצל ש. גולדשטיין

על הברכה יעמדו

התורמים להפצת העלון

ניתן להנציח את העלון לשמחות, לברכה והצלחה או ליארצייט | לקבלת העלון במייל (דוא"ל) נא לשלוח למייל הפצו"ב

לע"נ ר' ישראל נתן נסע ב"ר דוד צבי הכהן ז"ל דוד ב"ר משה ז"ל

לע"נ הינדל בת ר' משה ירמיהו ע"ה

לע"נ רבי דוד צבי ב"ר יצחק ז"ל נתרם ע"י בנו מנחם מרדכי הי"ו

לע"נ האשה מרים בת ר' דוד

לע"נ הרב חיים נתן בן יבחלט"א ר' יצחק הלוי סגל ר' אברהם יצחק בן ר' צבי דוד הכהן הינדא ביילא בת ר' דוב הלוי

~ הכל בשקל ~
רח' בר אילן 43 י-ם
טל' 052-7619268
המחים

Access Credit
צ'יינג' טל' 02-6516090

גל-פן

לע"נ שמחה בת רחל יחזקאל בן עמומה

לע"נ ר' יחזקאל ב"ר צבי ז"ל | ולרפואה שלמה ולהצלחת לאה בת איידל תחי' נתרם ע"י בנם יחיאל יהושע הי"ו

לע"נ ר' דב ב"ר אברהם יעקב ז"ל נפטר ה' אלול

גרפצ'יק
טל: 02-5002321
גרפצ'יק

רפאלי ביטוחים
02-5377177
רפאלי ביטוחים

קשת הרשת
מיתוג יח"צ וקידום מכירות
02-6257948
info@keshet-hareshet.co.il

עו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 078-3331109 05276-10455 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך מוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור מגוריך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. המעוניינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ להדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zeligk@gmail.com or text 718-249-7173